

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. GESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

BIBLIOGRAFIE: O nouă revistă juridică «Revue Trimestrielle de Droit civil» de d-l D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția II : *Ion și Zanfira Budachievici cu Dumitrița și M. Strat, Maria și D-r G. Pastia.*

Curtea de apel București, secția III : *Elena Poenaru și Atena Bellea cu Locuitorii Gura Sărăței.*

Tribunalul Covurlui, secția I : *Const. P. Malaxa și alții dați judecăței pentru că au ținut casă de jocuri de noroc (Afacerea Cercului Comercial din Galați).*

Bibliografie.

BIBLIOGRAFIE

O NOUĂ REVISTĂ JURIDICĂ

REVUE TRIMESTRIELLE

de

D R O I T C I V I L

publiée sous la direction

de **M. M. A. Esmein, Ch. Massigli, R. Saleilles, prof.**

à la faculté de droit de Paris, et **A. Wahl, prof.** à la faculté de droit de Lille

— No. 1 — Janv. — Févr. — et Mars 1902 —

(256 pag.)

(Paris, Larose, Rue Soufflot, 22)

Prețul abon. anual pentru străinătate, 21 lei

Prețul fie-cărui număr (franco), 5 lei 50 b.

— — —

Salutăm cu bucurie apariția acestei reviste, menită a umplea un gol simțitor în știința dreptului. Dacă este să judecăm după numărul specimen, pe care îl avem în mână, succesul nu poate să întârzie a încurona această operă, la care sunt chemați a pune mâna unii din cei mai savanți și autorizați interpreți ai științei noastre.

Această revistă începe prin un studiu interesant

asupra doctrinei și jurisprudenței, datorit peniei maestre a d-lui Esmein. Autorul ar dori, cu drept cuvânt, ca doctrina să studieze mai de aproape jurisprudența: «Elle ne perdra point pour cela son originalité et sa force; elle acquerra au contraire une sève rajeunie et des floraisons nouvelles Ce travail fournira aux jurisconsultes des moyens puissants pour combattre les jurisprudences qu'ils considèrent comme fausses et mauvaises, pour en obtenir la rétractation». Și mai departe: «Le droit et le devoir de tout jurisconsulte est de lutter, dans la mesure de ses forces, contre toute jurisprudence qu'il croit fausse et malfaisante. Les cours, faillibles comme toute assemblée d'hommes, la Cour suprême elle-même, qui doit respecter la première cette loi dont elle a charge d'imposer le respect à tous les tribunaux, ne peuvent s'obstiner, si la démonstration de leur méprise est fournie solide et incontestable. C'est là une tâche importante et délicate qui incombe à la doctrine, et celle-ci peut rappeler quelques grandes victoires pacifiques et bienfaisantes qu'elle a remportées sur ce terrain, etc. . . . ».

Autorul are dreptate: doctrina trebuie să fie un control, drept și desinteresat al jurisprudenței. De aceea este bine ca decisiile judecătorești să fie cât de des însoțite de observații și, la nevoie, criticate, de câte ori ele se abat de la adevăratele principii. Pentru aceasta ar trebui însă ca profesorii Universităților noastre să mai pue mâna la condei și, dacă se poate, să nu mai fie chiar avocați, ear tinerii noștri magistrați (vorbim numai de unii, esceptând, bine înțeles, pe acei studioși), ar trebui să mai deschidă cartea și să nu-și inchipuească că cunosc totul, căci este o banalitate de a repeta după alții că știința noastră este vastă.

După studiul d-lui Esmein urmează un articol a d-lui Albert Wahl asupra asigurării în cas de moarte, din punctul de vedere succesoral, al cotitaței disponibile și a recompenselor, studiu foarte conștiincios, care însă pentru noi este a-

proape lipsit de interes, fiind că se referă în mare parte la regimul comunității legale, de care din fericire legiuitorul nostru ne a scutit, înlăturând ast-fel multe din dificultățile la care a dat loc această spinoasă materie.

Urmează apoi un studiu a d-lui Saleilles asupra scoalei istorice și dreptului natural, după operele cele mai recente, precum acele ale lui Stammler, L. von Savigny, Génit, Duguit, etc.; o dare de seamă a d-lui Charmont, profesor la Montpellier, asupra unor these de doctorat, cari tratează în mod magistral despre abuzul dreptului.

În fine, primul număr a acestei reviste se termină prin o cronică bibliografică asupra operelor de drept apărute în anul 1901 atât în Franca cât și în străinătate (Germania, Anglia, Elveția, etc.), și prin o dare de samă asupra jurisprudenței anului expirat, cu trimeteri la revistele de drept cele mai răspândite, în care diferitele hotăriri judecătorești se găsesc publicate și adnotate, precum Sirey, Dalloz, Pandectele franceze, Gazeta tribunalelor, la Loi, le Droit, etc. Unele din aceste hotăriri au fost la timp împărtășite de noi cititorilor acestui țiar.

Printre operele cele mai de căpetenie, cari au văzut lumina în Franca în cursul anului trecut, revista semnălează cu drept cuvânt tomul III și ultim al Tratatului de drept civil a lui Marcel Planiol, astăzi atât de răspândit, precum și ediția a doua a primelor volume, operă originală și viguroasă, în care mai tot-d'a-una resare nota personală a autorului, despre care am întreținut la timpul oportun pe cititorii noștri; ultimul volum a lui Guillaud asupra prescripției, care încheie Comentariile acestui autor, începute încă de la 1883, tocmai de la materia unde bătrânul Demolombe rămăsese în drum, moartea împedându-l de a-și săvârși opera începută. *C'est la dernière pierre d'un édifice dont les fondements ont été posés au milieu du siècle dernier...*

Un alt autor, T. Huc, de și în vârstă foarte înaintată, a avut fericirea de a-și vedea opera terminată, dând la lumină ultimul volum, al 14-lea, care cuprinde o parte din privilegiu și ipotecă și comentariul titlului prescripției.

Ferice de acei cari pot să înscrie pe ultima pagină a operei lor cuvântul *sfârșit*. Această soartă nu este rezervată fie-căruia, și mulți din acei cari mângălesc hârtia cu cerneală vor părăsi această lume păcătoasă, plină de ură și de invidie, fără a avea această ultimă consolăție!

Printre operele de *longue haleine*, apărute în cursul anului 1901, nu trebuie să uităm de a menționa al doilea volum asupra obligațiilor de Baudry et Barde și al treilea asupra persoanelor de Baudry, Chauveau et Chénaux, cuprinzând co-

mentariul titlurilor divorțului, paternității și filiațiunii; două volume din Repertoriul lui Carpentier și Fuzier-Herman (Sirey); un volum din Repertoriul Pandectelor franceze; o fasciculă din t. II a noului Cod civil adnotat de Dalloz, cuprinzând comentariul titlului moștenirilor și o parte din titlul donațiilor și testamentelor; Anuarul de legislație străină, cuprinzând legile cele mai însemnate promulgate în diferite țări în anul 1899; un volum asupra persoanelor morale de Vareilles-Sommières; Tratatul de drept civil scandinav a savantului profesor de la Lausanne, Ernest Lehr; tomul al IV-lea din ediția a 5-a a Comentariilor lui Aubry et Rau; două monografii asupra regimului dotal de P. Griveau și Dépinay, etc. etc.

Acest din urmă autor se ocupă în special de legislația noastră (p. 450 urm.) și ne face distinsa onoare de a menționa numele nostru printre jurisconsulții secolului trecut și aceluși actual, onoare pe care o declinăm pentru că nu o merităm.

Germania n'a rămas mai pre jos în această mișcare intelectuală, ba încă am putea dice că a întrecut chiar pe Franca. Comentariile asupra Codului civil se succed, în adevăr, cu o repeziune vertiginoasă, aruncând lumina asupra textelor celor mai întunecoase ale noului Cod, care este ultima expresie a științei dreptului.

Printre operele cele mai de valoare, cari au văzut lumina în cursul anului 1901, vom cita numai câte-va. Ast-fel sunt, de exemplu, Comentariile lui Conrad Kosack, profesor la Bonn (*Lehrbuch des deutschen bürgerlichen Rechtes*, ed. a 3-a, Tratat de drept civil german); Crome, profesor la aceeași Universitate (*System des deutschen bürgerlichen Rechts*, Sistemul dreptului civil german); Wilke, Koffka, Réatz und Neumann (*Das bürgerliche Gesetzbuch mit dem Einführungsgesetz mit Kommentar in Anmerkungen*, Codul civil și legea de introducere, comentate și adnotate); Derenburg (*Das bürgerliche Recht des deutschen Reichs und Preussens*, Dreptul civil al Imperiului german și al Prusiei); Endemann (*Lehrbuch des bürgerl. Rechts, Einführung in das Studium des bürgerl. Gesetzbuchs*, Tratat de drept civil, Introducere la studiul Codului civil); Engelmann (*Das bürgerl. Recht Deutschlands, mit Enschluss des Handelsrechts, historisch und dogmatisch dargestellt*, Dreptul civil și comercial al Germaniei expuse din punctul de vedere istoric și dogmatic); Eneccerus und Lehmann (*Das bürgerliche Recht*, Dreptul civil); Goldmann und Lilenthal (*Das bürgerl. Gesetzbuch systematisch dargestellt*, Codul civil expus sistematic); Hachenburg (*Das bürgerliche Gesetzbuch für das deutsche Reich*, Codul civil pentru Imperiul german); Heilforn (*Das bürgerliche Recht des deutschen Reichs*,

Dreptul civil al Imperiului german); Kaufmann *Kommentar und Institutionen des bürgerlichen Gesetzbuches für Studium und Praxis*, Comentarii și Instituțiuni asupra Codului civil pentru teorie și practică); Krückmann (*Institutionen des bürgerlichen Gesetzbuches*, Instituțiuni de Cod civil); Kühlenbeck (*Das bürgerliche Gesetzbuch für das deutsche Reich nebst dem Einführungsgesetz*, Codul civil al Imperiului german și legea sa de introducere); Matthiass (*Lehrbuch des bürgerlichen Rechts*, Tratat de drept civil); Meisner (*Das bürgerliche Gesetzbuch für das deutsche Reich kommentiert*, Codul civil al Imperiului german urmat de Comentarii); Neumann (*Handausgabe des bürgerlichen Gesetzbuches für das deutsche Reich*, Manual de Cod civil pentru Imperiul german); Planck (*Bürgerliches Gesetzbuch nebst Einführungsgesetz*, Codul civil și legea de introducere), operă la care au colaborat mai mulți profesori sub direcția celui d'întâi, precum: Greiff, Ritgen, Unzner, etc.); Scherer (*Bürgerliches Gesetzbuch für das deutsche Reich*, Codul civil al Imperiului german); Rehbein (*Das bürgerliche Gesetzbuch mit Erläuterungen für das Studium und die Praxis*, Codul civil explicat teoretic și practic); Schmidt (*Das bürgerl. Gesetzbuch als Erzieher unsers Volkes*, Codul civil educator al poporului nostru); Siméon (*Handbuch zur Einführung in das bürgerl. Gesetzbuch und seine Nebengesetze*, Introducere la Codul civil și la legile sale complementare); Leonhard (*Der allgemeine Theil des bürgerlichen Gesetzbuches in seinem Einflusse auf die Fortentwicklung der Rechtswissenschaft*, Partea generală a Codului civil considerată din punctul de vedere a înriuririi asupra dezvoltării științei juridice); Zitelmann (*Das Recht des bürgerl. Gesetzbuchs*, Dreptul Codului civil), etc. etc. N'am mai sfârși această prea lungă dare de seamă dacă am menționa toate operele generale sau speciale cu care s'a îmbogățit literatura juridică a Germaniei în anul trecut.

Numai la noi sărăcia e la culme atât pe terenul material cât și mai cu samă pe acel intelectual, căci, în tot cursul anilor 1901 și 1902, nu avem a înregistra ca bagaj juridic de cât două opere de valoare, tom. I al *Comentariilor de drept civil a d-lui C. Nacu* și mult folositoarea lucrare a d-lui *Corneliu Botez*, *Codicele de ședință al judecătorului de pace adnotat și comentat*, opere asupra cărora ne rezervăm dreptul de a reveni mai pe larg cu altă ocazie⁽¹⁾.

A mai apărut ce e dreptul în cursul acestui an, o broșură asupra *Lacunelor noului Cod de*

procedură de d-l G. G. Mironescu și un volum asupra Dreptului civil, cuprindând teoria generală a probelor; însă nu noi vom fi acei care vom vorbi mai cu seamă despre această din urmă lucrare, despre care nu numai că nu a vorbit nimene până acum, dar pe care unele ziare juridice, din puținele ce avem, nici n'a anunțat-o măcar, atât de neînsemnată este. Am făcut ce am putut; face alții mai bine!

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 5 Noembrie 1901

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Ion Budachevič și Zamfira Budachevič (Veduvă) cu Dumitrița Strat, M. Strat, soț, Maria G. Pastia și D-r G. Pastia soț pentru autorizare.

Urmărire imobiliară. — Adjudecare. — Depunerea prețului. — Depunere, din partea adjucatarului, a creanței unui terțiu creditor drept preț. — Dacă se permite. — Dacă adjudecatarul se substituie debitorului urmărit. — Novațiune. — Condițiuni. — (Art. 552 proc. civ.; art. 1131 Codul civil).

Adjudecatarul poate depune drept preț al adjudecățiunei creanța unei terțe persoane, creanță ce s'ar găsi în rang util și necontestat, substituindu-se, în asemenea cas, adjudecatarul în locul debitorului primitiv față cu creditorul ce a depus creanța sa drept preț.

Aceasta constituie o convențiune licită având de obiect o novațiune prin schimbare de debitor pentru care legiuitorul nu cere nici o altă formalitate de cât concursul voințelor creditorului și a debitorului substituit.

Decisiunea 304/901. — Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Ion Budachevič și Zamfira Budachevič contra ordonanței de adjudecare a trib. Iași, s. II cu No. 168/901 și a sentinței No. 220/900 a aceluiași tribunal.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi;

Pe d-l avocat Rosental în dezvoltarea motivelor comune a ambelor recursuri; și

Pe d-l avocat Petre Borș în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare comun ambilor recurenți:

«Exces de putere și violarea art. 551 și 559 Pr. civ.; «Intru cât tribunalul a liberat ordonanța fără ca prețul să se fi depus de către adjudecatar, ci numai ținând seamă de declarația creditorului urmăritor că consimte la transmiterea proprietății imobilului urmărit, cu plata prețului la un termen îndepărtat. Convenția dintre urmăritor și adjudecatar n'avea nici o tărie pentru tribunal fiind făcută în contra regulilor de espropriere silită care sunt de ordine publică, misiunea tribunalului fiind de a efectua vnzarea în ca-

(1) Veți și *Convențiunile de extradare ale României de Ștef. Rom. Scriban*, care aparțin tot anului 1901.

drul acestor reguli, el ese din atribuțiunile sale. comite esces de putere și violează principiile legii atunci când lasă ca unele părți în dauna altora se substituie acelor principii pozitive voinței lor proprie, prin urmare tribunalul comite esces de putere și violează chiar dispozitivul sentinței sale».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului din care rezultă că părătul G. Pastia, având a lua de la recurenta Zamfira Budachevicî o sumă de 12000 lei, în virtutea unei creanțe ipotecare, a cerut tribunalului punerea în vânzare prin licitație publică a imobilului ipotecat, și după îndeplinirea formelor vânzării, tribunalul a adjudecat definitiv imobilul asupra părâtei Dumitrița Strat care a oferit prețul cel mai avantajos de 6710 lei;

Având în vedere că pentru acoperirea prețului, adjudecarea a depus lei 610 garanția ce avea depusă pentru licitare, 700 lei numerar, iar până la complectarea prețului soții Pastia au consimțit înscris a depune creanța lor ipotecară, ce se găsește în rang util și necontestată, consimțind dânsii a rămâne creditorii adjudecării în condițiunile prevăzute în obligația ipotecară înscrisă la No. 24/99, iar imobilul să treacă la adjudecarea cu această sarcină;

Că tribunalul admițând acest mod de complectare a prețului ca fiind în conformitate cu art. 552 din Pr. civ. a liberat adjudecării ordonanța supusă recursului;

Considerând că nu există nici un text de lege, care să împedice pe adjudecator să depue drept prețul adjudecării, creanța unei terțe persoane, ce s'ar găsi colocată în rang util și necontestată;

Că de asemenea nu există nici o rațiune logică pentru care adjudecatorul să fie admis a plăti prețul adjudecării cu propria lui creanță când s'ar găsi în condițiunile legii și a nu fi admis a depune drept preț creanța unui alt creditor, ce s'ar găsi în aceleași condițiune și care ar primi să aibă ca debitor pe adjudecatorul imobilului în locul debitorului primitiv ce a fost expropriat;

Considerând că această substituțiune, a adjudecatorului în locul debitorului primitiv nu vatămă nimănu, înlesnește din contră adjudecăriunile imobilelor ce pot dobândi un preț mai mare și în definitiv constituie o convențiune licită având de object novațiunea prin schimbare de debitor, prevăzută de art. 1131 Cod. civ., și pentru care legiuitorul nu cere nici o altă formalitate, de cât concursul voințelor creditorului și a debitorului substituit;

Considerând că nu se poate trage nici un argument decisiv din împrejurarea că legiuitorul n'a reprodus art. 603 din Procedura Geneveză care prevedea espres o asemenea dispozițiune;

Că în adevăr legiuitorul n'a reprodus această dispozițiune pentru că a crezut-o inutilă, pe cât timp ea se raportă la o convențiune licită, la un act juridic prevăzut și reglementat de Codul civil;

Considerând că trib., aplicând în specie aceste reguli de drept a dat o bună interpretare art. 552 din Pr. civ. și deci motivul urmează a se respinge ca fără temei.

Asupra mijlocului II privitor pe recurentul I. Budachevicî:

«Contestația mea făcută înaintea trib. Iași, s. III se bazează pe faptul că imobilele urmărite de d-na Maria Pastia, ce se pretind a fi ale debitoarei ipotecare, nu sunt ale debitoare sale mama mea Z. Budachevicî ci proprietatea tatălui meu Dumitru Budachevicî, al cărui succesor sunt eu, calitate ce nu m'ă contestată de d-na Maria Pastia. Și când am pus în vederea trib. Iași, s. III că există o acțiune de revendicare basată pe acte necontestate la s. I a aceluiași tribunal, prin care eu ceream de la mama mea Zamfira Budachevicî să m'ă restituie imobilele pe care azi d-na Maria Pastia le urmărește ca proprietate a mamei mele, tribunalul era

dator a nu intra în judecarea fondului, procedura nefiind completă de oare-ce nu i-sa comunicat o dată cu citația și copie după contestațiune, violând art. 527—72 Pr. civ., Dacă ar fi fost citată în conformitate cu art. menționat defendoarea ar fi depus actele în timp la greafă care ar fi fost în favoarea mea, căci acele acte nu erau în posesiunea mea, fiind deținute de creditorii ipotecari anteriori. Căci numai mamei mele ar fi fost posibil creditorilor ipotecari anteriori, a i le încredința când trib. după acele documente ar fi fost pe deplin luminat și n'ar fi făcut o deducție ideală în fond, ca dacă creditul și al II-lea creditor ipotecar l'au obligat și pe părintele meu ca debitor solidar ar fi că defunctul avea drept la usufructul imobilelor, ceea-ce e cu totul fals, căci când există între soți o separare de patrimonii ar fi admisibilă această interpretare a tribunalului? de sigur nu! Ci numai dacă creditorii anteriori ori ipotecari l'au obligat și pe părintele meu ca debitor solidar, este că dânsii nu s'au mulțumit cu actele de cumpărătoare care sunt făcute în timpul unei căsătorii, în viață și în care figura numai mama mea».

Considerând că se constată că din 'naintea tribunalului, prin contestațiunea făcută, recurentul nu a cerut revendicarea imobilului pus în vânzare, ci s'a mărginit numai a cere amânarea vânzării spre a dovedi contestația sa, prin mai multe acte ce nu le avea în aceeași zi;

Că tribunalul judecând această cerere și găsind-o neîntemeiată, a respins ca inutilă cererea de amânare față cu actele prezentate de părți;

Că prin urmare și întru cât o cerere de revendicare nu a fost făcută, după cum mijlocul de casare prevede, acest mijloc are a fi respins ca neexact în fapt;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursurile, etc. etc.;

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 11 Ianuarie 1902

Președenția D-lui C. R. MANOLESCU, Președinte

Elena Poenaru și Atena Bellea cu autorizația soțului Căpitan Bellea cu Locuitorii comunei Gura Sărăți

Decisiunea civilă No. 5

Pământ rural. — Decisiunile consiliului de stat. — Cine le execută. — Ce fel erau atribuțiunile consiliului de stat. — Conțențios administrativ. — Instanța la care a trecut conțențiosul administrativ. — Curtea de apel. — Decisiunile sale date în asemenea materie. — Cine le execută. — Recurs contra hotărîrii comitetului permanent respins ca tardiv de Curtea de apel. — Executarea hotărîrii comitetului permanent. — Cine o execută. — Desființarea comisiunilor ce execută și aplica asemenea hotărîri. — Cum rămâne cu asemenea hotărîri. — Acțiune pe calea ordinară. — (Art. 5, 15, 16, 24, 27, 28, 29 și 30 din legea rurală de la 1864).

Dupe legea rurală consiliul de stat era autoritatea administrativă care se rostia în ultimă instanță asupra contestațiunilor ivite cu ocazia improprietării clăcașilor, cu alte cuvinte, în această materie, consiliul de stat avea atribuțiuni de conțențios administrativ, și o dată ce s'a pronunțat, rolul consiliului de stat înceta, rămânând ca ingineri și comisiuni înstitute prin lege să aplice și să execute decisiunile sale, ast-fel că nu consiliul de stat era chemat ași executa hotărîrea.

Tot ast-fel și cu Curtea de apel către care a trecut atribuțiunile de conțențios administrativ ale desființatului consiliu de stat, și deci în materie de pământ rural, pentru recursurile ce le judecă consiliul de stat Curtea de apel nu poate avea puteri mai întinse

de cât avea acel consiliu. Aşa din momentul ce Curtea de apel s'a pronunţat prin darea definitivei sale hotărîri, rolul său încetează şi nu dînsa este chemată a'şi executa decisiunea sa.

De alt-mintrelea chiar dacă s'ar admite că executarea deciziunilor Curţei de apel date în această materie ar intra tot în atribuţiunile sale, totuşi când Curtea de apel respinge ca tardiv un recurs făcut în contra hotărîrei comitetului permanent, atunci ceea-ce se execută nu este decizia Curţii, ci hotărîrea comitetului permanent, şi cum comisiunile instituite prin legea rurală de la 1864 şi cari erau chemate să aplice şi să execute aceste hotărîri au încetat azi de a mai funcţiona, misiunea lor fiind terminată, acea hotărîre a comitetului permanent rămîne o simplă hotărîre de principiu pe temeiul căreia sãteanul ce a făcut claca şi are drept la împroprietărire, poate să ceară şi să obţină, pe calea unei acţiuni ordinare, de la instanţele judecătoreşti, o sentinţă prin care să i se recunoască întinderea de pământ la care are drept pe moşia pe care a clăcuit, fixându-se tot de o dată, cu această ocaziune, şi despăgubirea cuvenită proprietarului dupe legea rurală.

S'a ascultat d-l avocat Mihail Antonescu din partea contestatōrelor în dezvoltarea motivelor de contestaţie şi d-l avocat Em. Pantazi din partea locuitor intimaţi în combateri.

Curtea deliberând,

Avînd în vedere că prin două contestaţiuni deosebite, adresate una direct Curţei la 26 Iunie 1895, adică îndată ce au fost citate la judecătorul delegat cu executarea decisiunii No. 257 din 1871 ca să asiste la executarea pe faţa pământului a acestei decisiuni, iar cea altă remisă judecătorului la localitate în ziua de 22 Aprilie 1896 adică după executare şi adresată tot Curţii, d-nele Aneta Bellea şi Elena Poenaru în calitate de fiice ale Mariţei Musceleanu se opun la această executare pentru următoarele motive: 1) că executarea s'a cerut de P. N. Emanoil ca procurator al locuitorilor comunei Gura Sărăii în mod colectiv, iar nu individual în numele locuitorilor ce pretind că ar fi fost împroprietăriţi pe moşia Muscel Dari, fostă proprietate a Mariţei Musceleanu şi care prin înzestrare a trecut la ficele sale, contestatoarele de azi; 2) Că decisiunea No. 257/71 prin care se respingea ca tardiv apelul făcut de Mariţa Musceleanu contra hotărîrei comitetului permanent al consiliului jud. Buzăa din 12 Iulie 1875, nu era susceptibilă de executare; 3) Că judecătorul delegat a făcut executarea împreună cu un inginer numit direct de tribunal, fără ca părţile să fi fost mai întîi consultate dacă se înţeleg asupra alegerii lui, iar jurământul expertului a fost luat dupe ce el făcuse lucrarea, judecătorul mărginindu-se a executa pe liniile deja croite de acest expert şi 4) Că, dintre locuitorii înscrisi pe tablou litera A cu loc de casă, numai nouă au făcut apel la comitetul permanent, pretinzând că sunt clăcaşi, că pe lângă că în hotărîrea comitetului permanent nu se arată numele acestor nouă locuitori dar osebît de aceasta moşia Muscelu Dari aparţinea în devălmăşie lui Eftimie Christu şi Mariţi Musceleanu, că prin urmare nu se poate şti care din aceşti locuitori erau clăcaşi pe partea cuvenită lui Eftimie Christu şi care pe partea Mariţi Musceleanu;

Avînd în vedere că din dezbateri şi actele produse de părţi rezultă că, cu ocazia împroprietării de la 1864 s'a decis a fi împroprietării pe moşia Muscelu Dari proprietatea indiviză a Mariţei Musceleanu şi Eftimie Christu, şi numai cu loc de casă (adică câte 398 stănjeni) un număr oare care de locuitori ce sunt

trecuţi în tabela lit. A., că numai nouă din aceşti locuitori, fără însă a se şti care din ei, ne fiind mulţumiţi pe lucrarea comisiunii de plasă, instituită prin art. 24 al legii, au recurs la comitetul permanent, care prin hotărîrea sa din 12 Iulie 1865 decide: «că reclamantii au drept la împroprietărire în zisa moşie după art. II din lege, iar în cas de a nu avea moşia întinderea suficientă după art. III din zisa lege»; tot prin această hotărîre se infirmă lucrarea comisiunii de constatare care clasificase pe reclamantii după art. 5 din lege, cum şi titlurile de despăgubire liberate în sensul acestui articol, care urmau a fi suplinite conform art. 29 din lege prin această hotărîre; că proprietara Mariţa Musceleanu nefiind mulţumită pe această hotărîre a făcut recurs la consiliul de stat conform art. 27 comb. cu 30 din lege şi Curtea de apel în competenţa căreia a trecut atribuţiunile desfiinţatului consiliu de stat prin decisiunea No. 257/71, a respins acest recurs ca dat peste termen;

Avînd în vedere că, după legea rurală, consiliul de stat era autoritatea administrativă care se rostea în ultimă instanţă asupra recursului, cu alte cuvinte în această materie consiliul de stat avea atribuţiuni de contencios administrativ; că, o dată ce s'a pronunţat, rolul consiliului de stat înceta şi atunci inginerii şi anume comisiuni instituite prin lege erau chemaţi să aplice şi să execute decisiunile sale. Aşa, după art. 15, islazarile (imasele), locurile de fâneaţă şi arătură rămase în proprietatea sătenilor trebuia a fi hotărînite şi pietruite de inginerii topografil orânduiţi şi plătiţi de stat, iar când aceste locuri erau risipite (diseminate) în multe părţi, ele urma a fi întrunite pe cât era cu putinţă. Această lucrare avea a se face prin comisiuni ad-hoc create de art. 16 şi care se compunea din 2 membri aleşi unul de proprietarul respectiv şi cel-alt de autoritatea comunală a locului, iar la cas de neînţelegere între membrii comisiunii în lucrările lor, ea alegea un superarbitru prin sorţi dintre membrii comitetului permanent al judeţului; că pentru regularea cuantumului despăgubirei cuvenită proprietarului, comisiunea de plasă prevăzută de art. 24 era chemată potrivit art. 28 a libera proprietarului în numele comunei, un titlu doveditor despre suma ce i se cuvine drept despăgubire, titlu care după ce se verifica şi legalisa de comitetul permanent sau de consiliul judeţean, se presinta comitetului central din Bucureşti spre a se schimba în obligaţiuni pe numele fie cărei comune;

Considerând că Curtea de apel la care a trecut atribuţiunile de contencios administrativ ale desfiinţatului consiliu de stat, nu poate avea în această materie puteri mai întinse de cât avea acest consiliu; că din momentul ce s'a pronunţat prin darea definitivei sale decisiuni, rolul său a încetat şi nu curtea are a'şi executa decisiunea sa, că în specie, chiar dacă s'ar admite că executarea deciziunilor sale ar intra tot în atribuţiunile curţei, totuşi curtea n'are ce să execute, întru cât prin decisiunea No. 257/71 recursul Mariţei Musceleanu a fost respins ca tardiv; că dar ceia ce se execută este nu decisiunea curţei, ci hotărîrea comitetului permanent din 12 Iulie 1865 care a rămas definitivă;

Considerând însă că comisiunile instituite prin legea de la 1864 şi care erau chemate să aplice şi să execute aceste hotărîri astăzi au încetat de o mai funcţiona, misiunea lor fiind terminată;

Că dar hotărîrea comitetului permanent al consiliului jud. Buzău din 12 Iulie 1865 rămîne o simplă hotărîre de principiu, pe temeiul căreia cei 9 locuitori cari au probat că au făcut claca şi că au drept la împroprietărire pe moşia Muscelu-Dari să ceară şi să obţină pe calea unei acţiuni ordinare de la instanţele judecătoreşti o sentinţă prin care să li se recunoască întinderea de pământ la care au drept pe par-

tea de moșie a Mariței Musceleanu, fixându-se cu această ocaziune și despăgubirea cuvenită proprietarului după legea rurală ;

Că până atunci deciziunea No. 257/71 nu e susceptibilă de nici o executare; că dar executarea ce s'a făcut este cu totul arbitrară și trebuie anulată ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Sc. Popescu și fără a mai examina cele-lalte motive invocate de contestatoare, curtea admite contestația ;

(ss) Sc. Popescu, D. Giuvaru, E. I. Dobrescu.

grefier (s) Aluteanu

O p i n i e

Având în vedere că contestatoarele Aneta Bellea și Elena Poenaru, susțin în prim loc că deciziunea acestei Curți No. 257 din 27 Septembrie, 1871, prin care s'a respins ca tardiv apelul autoarei lor Marița Musceleanu contra hotărârii comitetului permanent de Buzău din 12 Iulie 1865, nu poate fi executată de Curte, nici nu este susceptibilă de vre o executare ;

Considerând însă, că acest motiv de contestațiune este nefondat ;

Considerând în adevăr, că consiliul de stat fiind desființat, atribuțiunile sale ca instanță de apel contra hotărârilor comitetului permanent au fost date Curților de apel, că, de asemenea, comisiunile, instituite prin legea de la 1864, care avea căderea de a executa hotărârile comitetului permanent și ale consiliului de stat, astăzi nu mai există ca să poată face executările conform acelei legi ;

Că, prin urmare, ne mai existând instanțe administrative de judecare și executare, numai Curtea de apel care este competentă de a judeca apelurile în această materie, este în drept ași executa deciziunea sa conform regulilor de drept comun ;

Că așa fiind, bine s'a investit cu formula executorie deciziunea acestei Curți No. 257 din 1871 și s'a dat ordin de executare ;

Considerând că, prin hotărârea comitetului, care s'a executat și contestat astăzi, se zice în dispozitivul său că «reclamanții locuitori în moșiile și cătunele Muscel-Dari etc. au dreptul la împroprietărire în zilele moșii, iar în cas de a nu avea moșiile întindere suficientă după art. 3 din lege» ;

Că din corpul acestei deciziuni se vede că, locuitorii care făcuseră apel fiind în număr mare comitetul spre, ai putea judeca, i-a împărțit în 3 serii ; că, locuitorii din seria 3-a se judecău cu Marița Musceleanu care era în devălmășie cu Ef. Cristu ; că dintre acești locuitori s'au prezentat în apel numai 9 cu bilete de elacă ; spuind că mai sunt încă 15 elăcași în aceiași categorie ; că, în ce privește seria 3-a a reclamanților deciziunea motivează că proprietarii n'au obiectat nimic asupra pretențiunii locuitorilor de a fi împroprietăriți așa cum cer ;

Că, așa fiind, litigiul dintre părți a fost judecat, prin hotărârea comitetului permanent din 1865, că această hotărâre a rămas definitivă prin respingerea apelului d-nei Marița Musceleanu prin deciziunea Curții No. 257/71, ea are autoritatea de lucru judecat între acei locuitori și d-na Marița Musceleanu autoarea contestatoarelor ; că, prin urmare, nu se poate trimete locuitorii a se judeca din nou cu contestatoarele spre a se determina întinderea terenului, dacă au fost sau nu elacă și pe ce moșie cum pretind contestatoarele, fiind că toate aceste lucruri sunt definitiv judecate prin hotărârea comitetului din 1865 și nu se mai pot discuta din nou ;

Considerând că locuitorii care execută această hotărâre sunt bine determinați și ei sunt locuitorii după moșia Gura-Sărății, căci chiar din deciziunea Curții No. 257/71 se constată că însăși d-na Musceleanu, care singură făcuse apel, a citat pe acei locuitori spre a se judeca cu ei în apelul său ; că, cei care au cerut și

executat astăzi această deciziune n'ar fi aceia sași moștenitorii acelora de la 1865, aceasta nu se mai poate pune la îndoială, fiind că din precedentele jurnale ale Curții se vede, că s'a admis reclamanții ași dovedi cu acte și martori rudenia (Jurnalul No. 213 din 23 Ianuarie 1901) și în cele din urmă Căpitan Bellea în baza procurei ce avea de la contestatoare a recunoscut în instanță calitatea locuitorilor spre a se judeca cu ei în fond (jurnalul No. 3183 din 8 Decembrie 1901) ;

Că, dispozitivul de mai sus al hotărârii comitetului permanent de Buzău din 12 Iulie 1865 este destul de clar în privința întinderii de pământ pe care s'a admis împroprietărirea, fiind că el zice că în cas când moșia ar fi strimță împroprietărirea se va face conform art. 3 din lege și astăzi locuitorii nu cer mai mult de cât acest lucru și în acest mod pretind că au făcut executarea ;

Că, prin urmare, hotărârea comitetului, confirmată de Curte, fiind lucru judecat între părți și lesne de executat, nu este loc de a se anula executarea, nici de a trimete părțile a se judeca din nou pe calea unei acțiuni principale ;

Că, despăgubirile la care au dreptul contestatoarele pentru pământul pretins, se pot judeca, tot acum, dacă părțile convin, sași în cas contrar rămâne a se judeca și fixa pe cale deosebită fără ca acest lucru să poată împedica executarea cerută de locuitori relativă la pământ ;

Pentru aceste motive, și spre a ne convinge că executarea pe fața pământului s'a făcut conform dispozitivul hotărârii comitetului permanent de Buzău din 12 Iulie 1865, suntem de părere a se ordona mai întâiu o cercetare locală ca printr'un expert ; 1. Să se determine întinderea moșiei Muscel-Dari din comuna Gura-Sărății fostă proprietate a Mariței Musceleanu, astăzi Aneta Bellea și Elena Poenaru ; 2. Să se arate cele trei moșii cuvenite sătenilor ; 3. Să se verifice dacă prin executarea făcută de inginerul Maxențian s'a respectat treimea cuvenită proprietarului ; și 4. Să se determine care este despăgubirea cuvenită proprietarului pentru cele două treimi după legea rurală ;

(ss) C. R. Manolescu, Al. D. Dobriceanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, Secț. I

Președinția D-lui D. G. MAXIM, Prim-Președinte

Audiența de la 30 Aprilie 1902

Jocuri de noroc.— Case de joc. — Ținerea unor asemenea case.— Cercuri sași cluburi. — Ce se înțelege prin joc de noroc.—Cari cercuri sași cluburi pot fi calificate de case de joc la noroc.—(Art. 350 Codul penal).

Pentru a se imputa cui-va infracțiunea prevăzută de art. 350 din Codul penal se cere trei elemente: I) Ținerea unei case de joc; II) Jocul să fie considerat ca joc de noroc, și III) Primirea jucătorilor obștește sași după recomandațiune.

Jocurile de noroc visate de acest articol sunt acelea în care rezultatul fortuit, —care decide de câștigul partidei—, este cu totul independent de abilitatea și combinațiile de spirit ale jucătorilor. Ast-fel, jocul «bacara» intră în această categorie pentru că în acest joc câștigul sași pierderea depinde numai de valoarea cărților ce sunt distribuite jucătorilor sași de cărțile suplimentare ce le pot cere.

Cercurile sași cluburile sunt privite ca localuri de întruniri private pentru că nu sunt deschise celui d'întăiu venit când admiterea în ele este subordonată învoirii comitetului administrativ sași prezentării unui sași mai multor membrii admiși anteriori sași fondatori. În asemenea cercuri sași întruniri, chiar

dacă membrii ce le compun aparțin la diferite pozițiuni sociale, jocurile de noroc nu pot fi oprite, pentru că aceste cluburi au un scop determinat — legătura dintre membrii — și sunt departe de accesul publicului.

Nu este tot ast-fel însă cu acele cercuri sau cluburi în care, în afară de membrii, străinii sunt admiși ușor și în număr îndestulător pentru a transforma cercul într'un local în care primirea publicului să se poată efectua în mod liber, fie chiar după recomandățiune. Așa dar unor asemenea cercuri poate să li se dea calificațiune de case de joc când membrii lor și acei primiți fără nici o regulă se dedau în mod obicinuit la jocuri de noroc.

S'au ascultat pe primul procuror A. D. Opreșcu ;

Pe d-nii avocați D. Zorilă și Simion Hociung din partea inculpatului S. Lichter ; pe d-l Pavel Macri din partea inculpatului C. P. Malaxa, pe d-l G. N. Caramfil din partea lui I. Caraijanopol și pe A. Doiciu din partea inculpatului Ignatz Brenning.

Tribunalul,

Având în vedere că prin ordonanța d-lui jude instructor, Cab. No. 2, No. 127 din 21 Noembrie 1901 și prin decisiunea Camerei de punere sub acuzare a Curței de apel din Galați No. 171 din 29 Noembrie acelaș an, sunt trimiși în judecata acestui tribunal : Samuel Lichter, antreprenor ; Const. P. Malaxa, fost deputat și primar al orașului Galați ; Gheorghe Vlahopol, comerciant ; Ioan Caraijanopol, comerciant ; Ignatz Brenning, comerciant și Ștefan Petrino, comerciant, pentru faptul că au ținut casă de jocuri de noroc, infracțiune prevăzută și pedepsită de articolul 350 din Codicele penal ;

Având în vedere că din actele aflate la dosar și din instrucțiunea orală urmată înaintea tribunalului rezultă că la 23 Aprilie 1901, antreprenorul Samuel Lichter, închirînd casele comunității eline din acest oraș de lângă Biserică, a subînchiriat pentru club etajul de sus a acestei case «Cercului comercial», al cărui președinte era inculpatul Const. P. Malaxa, cu condițiune ca antreprenorul să furnizeze cercului cărțile de joc și tot felul de alte jocuri de distracție pentru care i se plătea o taxă fixă conform regulamentului. Încă mai înainte de această închiriere cercul se aduna în acest local, unde au pus bazele înființării Cercului un număr de 31 membrii, adunați în seara de 26 Aprilie și cari au ales în Comitet pe toți cinci inculpații. Indată după aceasta, s'au alcătuit și statutele cercului, după care prin articolul 4 se acordă drept comitetului a primi societarii noi, iar după articolul 15, persoane străine orașului nu pot fi introduse fără a fi prezentate de un membru și fără învoirea comitetului. Două exemplare de pe aceste statute, au fost prezentate de către președintele cercului, inculpatul Malaxa, d-lui prefect de județ, care, luând act de ele, a trimis un exemplar prefecturii poliției locale. Membrii aderenți ai cercului au continuat să vină, așa că până în luna Octombrie anul trecut, ajunseseră 107 la număr, între cari se constată că erau comercianți, avocați, profesori, farmaciști și ofițeri superiori și inferiori.

Activitatea cercului continuă până în noaptea de 20-21 Octombrie 1901, când în urma unor denunțări, prin care se articula abuzurile la jocurile de cărți, șeful parquetului din localitate descinde în localul clubului, în unire cu prefectul de poliție și câți-va agenți, și găsind într'o oada jucându-se «bacara», a confiscat suma de 60 lei în trei hârții de bancă ce aparțineau bancului, ce era făcut de comerciantul Iani Driva având ca pontatori pe : inculpați C. P. Malaxa și Ignatz Brenning, Petre Ciudin, Grigore P. Malaxa, Emanoil Cazacoș, Pericle Macri, Costică Hagi George, A. Löbel și Vanghele Claudato. S'au mai declarat confiscate toate

mesele și scaunele ce serviau la jocuri de cărți precum și toate cărțile de joc.

Ast-fel, în cursul instrucțiunii orale s'a constatat că în acest cerc se jucau diferite jocuri ca : maus, poker și bacara, dintre care, cel din urmă, surprins de primul-procuror, se pretinde a fi joc de noroc, susținându-se prin ordonanța judeului instructor că întru cât acest local era accesibil și frecventat : «nu numai de lume bună, de condițiune socială mai sus ci și de condiție josnică», conducătorii lui, adică inculpații, au ținut casă de jocuri de noroc, încriminată prin un text formal al Codicelui penal ;

Considerând că pentru a se imputa cuiva infracțiunea prevăzută de articolul 350 din Codicele penal se cer trei elemente : 1) ținerea unei case de joc ; 2) jocul să fie considerat ca joc de noroc și 3) primirea jucătorilor obștește sau după recomandățiune ;

Considerând că ast-fel fiind, se naște în primul loc discuțiunea dacă jocul «bacara» poate fi privit ca un joc de noroc ;

Că, sub acest raport, întru cât jocurile visate de articolul 350 din Codicele penal sunt acele în care rezultatul fortuit care decide de câștigul partidei este cu totul independent de abilitatea și combinațiunile de spirit ale jucătorilor, jocul «bacara» intră în această categorie, pentru că acest joc, după cum zicea circulara Ministerului de interne al Moldovei din 28 Iulie 1832, este desbrăcătoriu ca și alte jocuri vechi ca : banțul, ghiordumul și otusbîrul. (Manualul administrativ al Moldovei, 1855, I, pag. 337) și, în realitate, câștigul său perderea în acest joc depinde numai de valoarea cărților ce sunt distribuite jucătorilor sau de cărțile suplimentare ce le pot cere ; că, chiar dacă în unele cazuri, jucătorul poate să stea pe gânduri și deci să cugete asupra punctului de a ști dacă trebuie să mai ceară cărți sau să se oprească, partea pe care calculul poate să-1 aibă asupra rezultatului nu poate fi asemănată cu cea ce'i procură norocul. (În acest sens : mai multe decisiuni ale Curților de casațiune din Franța și Belgia, notate în Répertoire général du droit français, par Carpentier, XXV, pag. 45, No. 447 ; sentința trib. corecț. din Aurillac din 25 Noembrie 1899, «Recueil des Pandectes», 1900, II, pag. 335. Contra : decisiunea Curței de apel din Focșani, secția I din 4 Iunie 1884, Dreptul 1883-4, pagina 534 ;

Considerând că fiind aceasta stabilit, în al doilea loc cată să examinăm ce a înțeles legiuitorul nostru prin case de joc și dacă în aceste case intră și cercurile sau cluburile ale căror scop principal este stabilirea legăturilor dintre membri și procurarea și altor mijloace de petrecere în afară de cele ale jocurilor de noroc, și aceasta desigur în ipotesa când jocurile au loc fără speculațiune sau câștiguri neonestे din partea administrațiunii acelor cercuri ;

Considerând că pentru a ajunge la această soluțiune, observăm că nu ne putem conduce absolut după doctrina și jurisprudența francesă, căci legiuitorul nostru care în adevăr a copiat articolul 350 din Codicele penal după articolul 410 din Codicele penal frances, modificând numai cuvintele «auront admis le public» prin acele de «primind obștește pe jucători», a avut tradițiune legislativă în această materie, și a introdus apoi dispozițiuni noi, prin legi subsecvente, de care trebuie să ținem seamă cu ocasiunea interpretării textului de mai sus. Și, în realitate, în Moldova, prin ofisul domnesc din August 1828, era oprit în tot locul jocul cărților, prin toate casele și chiar supușilor străini ce se găsiu în țară. Mai târziu, în 1850, cu ocasiunea regulamentării așezământului polițienesc din Moldova, s'a dat în nemijlocita privighere a poliției numai casele de jos ; poliția putea călca casele publice unde se afla că se țin asemenea jocuri. (Manualul administrativ, I, pag. 304, 305, 319 și 335). Principiile moderne ale libertății individuale și inviolabilității domiciliului au

pus în evidență încă din 1850 libertatea oricărei de a organiza în casa sa chiar obișnuit jocul de noroc, la care să ia parte membrii familiei și prietenii săi invitații săi personali.

Neapărat, că legiuitorul din 1864, alcătuind și Codicele penal în mare parte după, Codicele Napoleon, a trebuit să țină seamă de acest trecut legislativ, și deci cu drept cuvânt jurisprudența noastră ca și cea franceză a admis în mod unanim că articolul 350 din codice nu atinge localurile private în care se obișnuiește, jocurile de noroc. (în acest sens: decisiunea Curții de apel din Focșani, citată; trib. Gorjiu, sentința din 16 Oct. 1889, Dreptul, 1889, pag. 582). De altmintealea, textele multor legislațiuni sunt redactate în același sens și chiar legislațiunea Angliei, foarte bogată în dispozițiuni utile și favorabile minorilor atâtași la jocuri de noroc. (A se vedea: art. 285 Cod. penal German; art. 87 Cod. penal Ungar; Act. 8 și 9, Victoria cap. 109 din legile engleze. «Annuaire de législation étrangère, 1874, pag. 13; 1872, pag. 155 și 1892 pag. 6).

Dar la jumătatea secolului trecut, societatea noastră nu s'a mărginit la adoptarea legislațiunii franceze. Odată cu aceste legi, s'a adus din occident întregul sistem de instituțiuni culturale și alături de ele: cluburile sau cercurile, ca localuri de distracție, care, pe când în Franța sunt reglementate și autorizate de administrație, la noi au fost numai îngăduite, până în 1900, când prin legea din 30 Martie, privitoare la cărțile de joc, li s'a recunoscut o existență de fapt, dându-li-se dreptul de a-și procura cărțile de joc direct de la depozitul Regiei Monopolurilor Statului. Aceste cercuri sau cluburi, deși nereglementate chiar în urmă, au fost privite ca localuri de întruniri private, pentru că nu sunt deschise celui întâiu venit, căci admiterea în ele este subordonată învoiei comitetului administrator sau prezentării unui sau mai multor membrii admiși anteriori ori fondatori. În asemenea cercuri sau întruniri private, jocurile de noroc nu pot fi prohibite, pentru că ele au un scop determinat — legătura dintre membri — și sunt departe de accesul publicului. Nu se poate zice însă acelaș lucru de acele cercuri, în care în afară de membrii, străinii sunt admiși ușor și în număr îndestulător pentru a transforma cercul într'un local în care primirea publicului să se poată efectua în mod liber, fie chiar după recomandățiune; și deci unor asemenea cercuri poate să li se dea calificațiune de case de joc, când membrii lor și acei primiți fără nici o regulă, se dedau în mod obișnuit unor asemenea jocuri. Aceiași soluțiune se admite și în Franța, unde cercurile sau cluburile sunt pe categorii. (A se vedea: Blanche, Code penal, VI, No. 286);

Considerând că din toată instrucțiunea urmată în cauză se constată că urmărirea întreprinsă contra membrilor «Cercului comercial central», a fost provocată în urma unor denunțuri scrise de Gheorghe Telega, după indemnul lui Foti Claudato, care avea interes a-l ponegi pe Lichter pentru că n'a voit să-l primească asociat;

Că, acest cerc funcționa în baza unor statute ce au fost comunicate și prefecturei poliției, prin care statute se prevedea incasarea unei taxe de 2 lei la jocul de «bacara în două tablouri», hani ce se incasau cu quitanțe eliberate de casierul Hacie Navasart și se întrebuița la plata chiriei și altor necesități;

Că, dintre numeroșii martori ascultați, singur denunțatorul Foti Claudato, fratele său Vanghele și Ion Grumbos, contabil, arată că accesul la club era permis fără nici o regulă, ear toți cei-l'alți: Aristide Carussi, Em. Caracaș, Iani Driva, Lazăr Theodoru, Adam Bogosof, Gheorghita Procopiu, Anton Ianussi, A. Vitner, General Scheletti, Gherasim Marulis, N. Ionescu, N. Atanasiu și H. Dracos sunt unanimi spre a recunoaște că persoanele străine se introduceau cu regulă și în conformitatea statutelor, că se juca corect chiar jocul incriminat «bacara», și, în fine, că D. Herscovici, sin-

gurul pe care instrucțiunea și inculparea l'a arătat ca un samsar ce împrumuta banii pe camătă, este funcționar la o societate de asigurare, este unul din fondatorii cercului, iscălit alături de toți cei-l'alți fondatori, persoane onorabile și care se bucură de considerațiune în oraș;

Considerând că aceste fiind rezultatele instrucțiunii, tribunalul găsește că chiar dacă ar fi fost introdus în mod regulat și în condițiunile statutelor câte-va persoane, care nu erau de condițiunea socială a fondatorilor sau celor-l'alți membri aderenți, de aci nu se poate deduce ca consecință firească că acest cerc cată să fie incriminat, pentru că de nicăeri nu rezultă că într'un club organizat și reglementat, lumea ce-l frecventă trebuie să fie de clasă sau de condițiune socială apropiată cu acea a celor ce figurează ca membri, teoria susținută prin ordonanța de dare în judecată a inculpaților. Întru cât introducerea străinilor se făcea conform statutelor, prin învoirea comitetului, și cei ce intrau erau deci agreați de acest comitet, este indiferentă pozițiunea socială a acelor primiți, căci tendința societății noastre democratice este tocmai de a egalisa clasele și a face să se diferențieze om de om numai prin distincțiune de caracter, nobleță în viața privată și abnegațiune pentru binele public. Dar, de altmintealea, nici nu s'a constatat că acest cerc era accesibil unor persoane de condiție josnică, precum arată în repetate rânduri ordonanța definitivă, căci comercianți onorabili —și numai pe aceștia îi visează inculparea— trebuie a fi primiți ca pătură socială de bună condițiune, mai ales într'un centru comercial și în timpurile actuale, când știm că progresul economic ce ni-l aduce prosperitatea comerțului are ca rezultat și prosperitatea țării;

Considerând că după cele expuse, tribunalul negăsind pe inculpați culpabili de faptul ce li se impută, cată a-i achita, dispunând eliberarea celor în drept a banilor, cărților de joc și obiectelor confiscate.

Pentru aceste motive redactate de d-l prim președinte D. G. Maxim, tribunalul, în neunire cu concluziile d-lui prim procuror, achită . . . etc. . . .

(ss) D. G. Maxim, I. Ianculescu, E. Antonescu

BIBLIOGRAFIE

A apărut vol. VII, partea I, a Comentariilor de drept civil de d-l

DIM. ALEXANDRESCO

Acest volum cuprinde materia:

„Teoria Probelor”

De vânzare la autor în Iași, la librăria *Alcalai*, București și la Redacția acestui ziar unde se găsesc și cele-l'alte volume. Se expediază contra valoare.

— PREȚUL 10 LEI —

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor incasatori autorizați: Manole Merișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu stampila ziarului nostru.